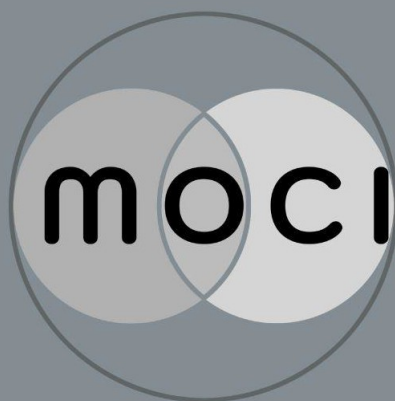
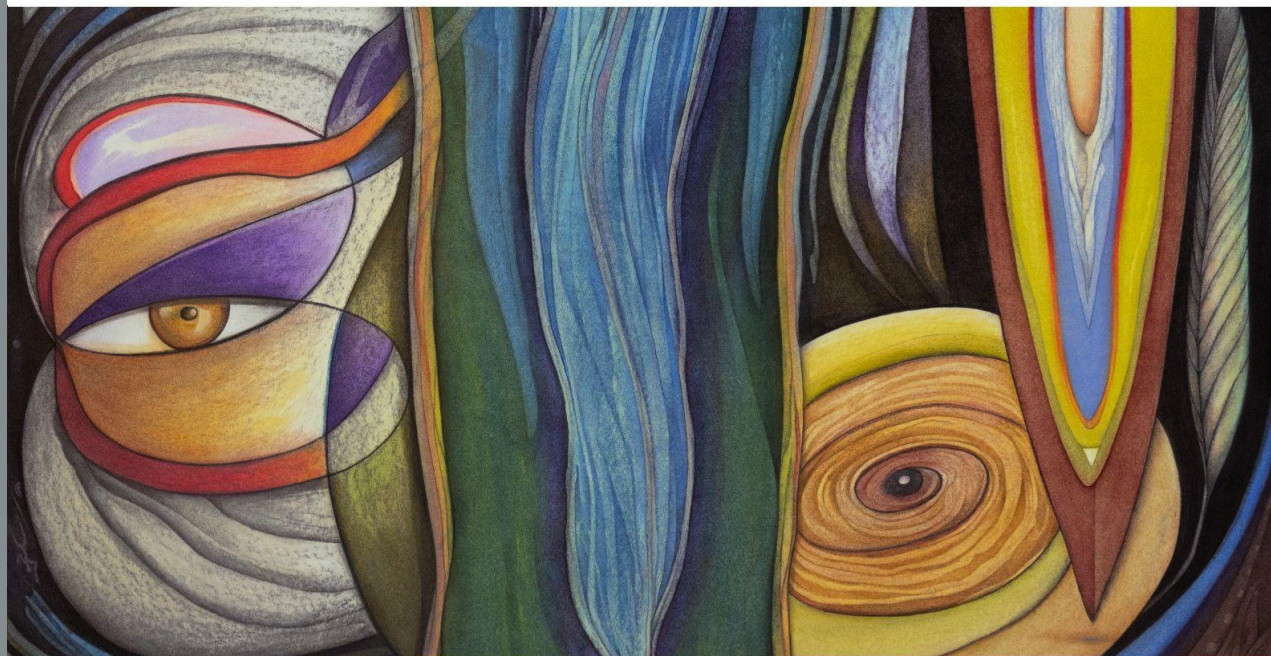

Pod stromem

By James Mahu | E3 : S1

MOCI.life

Pod stromem

S1 : E3

V roce 2023 napsal:

James Mahu

Malby:

James Mahu

MOCI.life

JamesMahu.com

SovereignIntegral.org

WingMakers.com

Z anglického originálu „Underneath the Tree“

přeložil Ondřej Průzračný, 2023

verze 1.0

TvurciKridel.cz

MOCI-CZ.blogspot.com

Copyright: Creative Commons

Creative Commons BY-NC-ND: Tato licence umožňuje uživatelům kopírovat a distribuovat materiál na jakémkoliv médiu v jakémkoliv formátu v nezměněné podobě, za nekomerčním účelem a jen tehdy, pokud je uvedeno autorství.

CC BY-NC-ND obsahuje tyto prvky:

Uveďte původ — Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit Vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval Vás nebo Váš způsob užití díla.

Neužívejte dílo komerčně — Je zakázáno užívat dílo pro komerční účely.

Nezasahujte do díla — Pokud dílo zpracujete, zpracujete s jinými díly, doplníte nebo jinak změníte, nesmíte toto upravené dílo dále šířit.

Pod stromem

S1 : E3

Žena pokynula k velkému stromu, který stál opodál. „Pojďme třeba tam. Už předtím jsem pod tím stromem seděla. On už mě zná.“ Navzdory nedostatku světla muž slyšel, jak se žena zasmála.

Muž přikývl a oba přátelé přešli v tichu tu krátkou vzdálenost. Když tam dorazili, žena se posadila a opřela se o kmen stromu, zatímco muž si sedl naproti ní. Džbán s vodou byl mezi nimi.

„Jádro se prohlubuje,“ začala. „Stále se pohybuje směrem k *nepoznanému*. A to platí i pro *sovereigna*, protože to je pole jednoty, na kterém je sovereign závislý. ‚Vědomí jednoho, mnohých a všech‘ není vůbec statickou věcí. Vyvíjí se v časoprostoru a my jsme součástí této evoluce. Také se vyvíjíme a dokonce i ti, kteří jsou chyceni v nejsilnější dualitě smrtelného nebezpečí, i ti se vyvíjejí a dodávají do pole jednoty evoluční vhléd budoucího času.“

Muž vzdychnul jako nepřilíš jemné znamení své frustrace. „Ale historie se stále dokola znovu opakuje. Vždyť se podívej na války, jestli potřebuješ důkaz. To máme prostě tu hloupost lidstva přijmout?“

„Máme vytáhnout naši osobní moudrost na povrch a prostřednictvím našich ztělesnění – naší tvorby – demonstrovat vzájemnou propojenost. Máme to dělat bez výjimek. Máme být bezchybní v našem závazku být částicí, která je v souladu s ‚vědomím jednoho, mnohých a všech‘. To může být učiněno tolika způsoby, kolik je hvězd ve vesmíru.“

„Nejsme zde proto, abychom *měnili* svět; jsme zde proto, abychom *vyjádřili* ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘. Proměna světa, to je dění *Veškerenstva*; a z perspektivy jednoho života se nám zdá, že ta změna probíhá tak pomalu, jako by neexistovala. Jestliže jsme dostali do souladu naše *lidství* a naše *vědomí*, náš *povrch* a naše *jádro*, naši *mysl* a *srdce*, pak stačí žít jako to divoké *stvoření*, kterým jsme.“

„To zní sobecky...“ řekl muž.

Žena zakroutila hlavou. „Když člověk žije v *propojenosti*, žádné sobectví neexistuje. Prostě žijeme jako vyjádření *propojenosti*. Jaké to vyjádření je – no, ono je nekonečným činem, který není spoutaný slovy, čísly ani definicemi jakéhokoliv druhu. Já jsem nevynalezla slova, která používám. Neuspořádala jsem je určitým způsobem, aniž bych neznala slova milionů dalších srdcí a myslí.

Každé slovo, které jsem použila, pochází od každého z nás. Skrže mne mluví *všichni*. To je *Veškerenstvo*. To nejsem já.“

„Takže ty říkáš, že jsi přestala být vlastníkem svých slov a činů, dokonce snad i svých myšlenek?“ Konstatoval. „Když jsi přišla o to vlastnictví, tak jak se pak ve svém životě cítíš?“

„Znovu říkám, že naším instinktem je polarizovat a vybrat si jednu stranu duality. Ale my můžeme dělat obojí. Můžeme v našem zážitku a projevu cítit tu *sovereignní* stranu a zároveň můžeme chápat, myslím *opravdu* chápat, že jsme *propojení až zpět* k našemu zdroji a *dopředu* k našemu osudu. Můžeme chápat, že obě tyto perspektivy spolu můžou žít jako partneři.“

„A když to tak děláš, jsi lepším člověkem?“

„Dokonce i slovo *lepším* předpokládá oddělenost.“

„Takže říkáš *ne*, nebo... na tom nezáleží? Jsem z toho zmatený.“

„My jsme *Sovereigny*; nejen v jednom životě, ale navždy. Jsme *spojením* životů. Stejně tak je *Integrál* spojením *Sovereignů*. Jedna faseta krásného diamantu není celým diamantem a přitom přináší pohled do jádra diamantu. Tím musíme začít. Jakmile se tímto způsobem orientuješ, tak vidíš, že vlastnictví není možné určit. Bylo by to jako pokoušet se definovat vítr, který je vždy v pohybu. Uvažuj takto: Odkud tento nápad, výtvor nebo projev původně vzešel? Jak byl v tamtom časoprostoru chápán? Odehrává se tamten časoprostor před, po, nebo současně s naším časoprostorem?“

„S takovou perspektivou se potom můžeme dívat na náš individuální život a naši skutečnost. V této realitě jsme člověkem s tělem, myslí, srdcem, egem a podvědomím. V této realitě můžeme zažívat a projevovat naši propojenost – pocit sjednocení, ve kterém má každý život svou hodnotu pro *celek* a pro *jedince*; a tato hodnota je naprosto nezávislá na lidském posuzování. Jinými slovy – můžeme dělat obojí; v tom je ta pointa.“

Muž se naklonilo dozadu a podepřel se svými pažemi. „Když jsi před chvílí řekla *sovereign*, myslel jsem, že tím myslíš... mě. Já jsem *sovereign*; ale ve způsobu, jak jsi to řekla, vnímám, že se vynořuje nová definice. Tento *Sovereign*, který je mnou, je *spojením* všech mých jáství v časoprostorové dualitě. Já jsem nějakým způsobem žil od první nanosekundy časoprostoru až doteď; a až se časoprostor v budoucnosti zakříví do ne-časoprostoru – a náš osud jako ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘ ožije v tom všem – tak já tam budu taky. Rozumím ti dobře?“

„Ano, a já bych k tomu dodala, že *Osud Všech* je *Osudem Jednoho*, stejně jako tvorba *Jednoho* je tvorbou *Všech*. A tento proud a jeho pohyb je fraktální. Pracuje ve všech úrovních časoprostorové duality. Jeho rozsah si mysl – která není v partnerství se srdcem za účelem propojenosti – neumí představit. Nicméně jakmile k té představě toho rozsahu dojde, je to jako systém vedení, který postupně plyne do tvého života. Začneš vidět jeho péči a řízení všech věcí ve tvé realitě.“

Muž se podíval dolů na své ruce a mumlal si pro sebe něco nesrozumitelného. „Takže jsme zase zpět u partnerství mezi srdcem a myslí. Proč? Proč se to pořád opakuje?“

Žena se dotkla svých spánků po stranách hlavy. „Naši vědci nám řekli, že naše mozky mají kolem 86 miliard neuronů, střeva jich mají asi 500 milionů, žaludek asi 100 milionů a srdce kolem 40 tisíc. Takže náš mozek má 2,1 milionkrát větší počet neuronů než naše srdce. Mozek je v našem lidství dominantní. A přitom naše pocitové centrum sestává ze srdce, střev a žaludeční oblasti; toto pocitové centrum komunikuje s naším mozkem neurologicky a energeticky.“

„Komunikace probíhá mezi naším vědomím a myslí, mezi myslí a mozkem, mezi mozkem a srdcem, mezi srdcem a vědomím; to vše je jako symfonie pohybů, které můžou plynout harmonicky, disharmonicky nebo obojí zároveň a ve všech směrech. Když jsme v harmonii s těmito pohyby, tak vyzařujeme vzájemnou propojenost. Tak je to jednoduché.“

„A když už tomu jednou rozumíme,“ řekl muž, „tak proč bychom se chtěli vracet k vyzařování oddělenosti a disharmonie?“

„Protože *Veškerenstvo – Integrál*, kterým všichni jsme, se v časoprostorové dualitě pohybuje tempem *rovnováhy*. Natahuje se jako měch na tahací harmonice. A proto máme svobodnou vůli. Můžeme se rozhodovat. Možná nás naše spojení s *Veškerenstvem* nabádá, abychom hráli roli *oddělenosti* proto, aby nás zadrželo od příliš rychlého pohybu směrem k naplnění našeho osudu. A my toužíme zabránit pádu v důsledku nerovnováhy. A protože tyto věci podvědomě cítíme z našich nejvyšších srdcí a myslí, tak tomu nasloucháme.“

„To je součást pochopení *propojenosti*. Tato *propojenost* není jen sociální koncept nebo koncept New Age, který by se používal jen pro svou povrchní přitažlivost. Jde o základní koncept a protože tomu tak je, jeho hloubka a šířka stále expanduje. Můžeš strávit celý život pronikáním do jeho hloubek a nikdy nenajdeš žádné dno... ani strop, ani stěnu.“

„Ale to nějakou dobu trvá,“ řekl muž. „A zdá se, že nikdo nemá dost času; a vlastně ani zálibu o tom přemýšlet.“

„A to je přesně důvod, proč se někteří vtělují, aby tyto idey zakódovali do slov, obrazů nebo zvuků. Aby na krátké období umožnili komukoliv z nás zažít propojenost uvnitř oddělenosti. Nikoliv pokoušet se opustit *oddělenost* ve jménu *propojenosti*, ale jejich *integraci*. Abychom to vnímali jako součást našeho *Veškerenstva* ve ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘.“

Muž nabídl ženě další doušek vody. Slyšel jak jí hlas začíná přeskakovat.

Poté co dopila, zadívala se nahoru na oblohu, která byla plná hvězd a byl tam i srpek měsíce. „Lidstvo se posunulo od sledování noční oblohy – díky kterému jsme si připomínali naši nezměrnost a nezměrnost toho, v čem žijeme – ke sledování obrazovky technologie, která nám připomíná, jak je náš svět malý. Ten rozdíl je značný. A technologie se budou dále stávat všudypřítomnější a invazivnější.“

„Abychom mohli s technologií žít, musíme ji respektovat. Technologie nás může vést k propojenosti stejně tak snadno, jako může vytvořit světy oddělenosti, ve kterých nás shromáždí do souborů dat, kde budou naše zájmy kultivovány tak, aby sloužily ekonomikám. V časoprostorové dualitě dělá technologie obojí – z důvodu, že jí to kolektivně nařizujeme.“

Muž si dal doušek vody a očima těkal kolem ženy.

„Kde je tvůj džbán na vodu?“ zeptal se náhle.

„Žádný jsem si nepřinesla.“

„Jak si s sebou vezmeš vodu?“

„Ponesu ji v sobě,“ usmála se.

Nabídl jí svůj. „Tady, vezmi si ho. Já si ve vesnici seženu jiný.“

„Ne, díky. Jsem v pohodě.“

Postavil džbán na zem a podíval se jí do očí. „Jestli jsem sovereignem, jádrem, stvořením, které žije skrze všechny zkušenosti a projevy – jestli jsem tímto a zároveň jsem lidským jedincem jediného života, tak jak... jak tomu mám rozumět?“

Rozhodila rukama, jako by do široka natahovala vlákno. „Toto je sovereign,“ vysvětlila a potom začala pravou rukou sekát po té imaginární linii, kterou právě vytvořila. „A každý ten kousek je jeden život.“

Pak sáhla do té imaginární linie, vytáhla imaginární osobu a podržela ji uchopenou mezi svým ukazováčkem a palcem nad tou linií. „Ty jsi jedním životem. Sovereign není jedním životem, on je

spojením všech životů. Je vláknem jednoty mezi životy. A to je *Veškerenstvo sovereigna*. A protože každá věc je tímto, tak existuje Veškerenstvo, které nám umožňuje žít propojeně – ať o tom víme, nebo ne.“

Pak se naklonila dopředu a zašeptala. „Ale když to víme, vidíme tu propojenost v našem životě až do nejmenších detailů v každém okamžiku. Vidíme ji. Žasneme nad ní. Smějeme se jí. Milujeme ji celým svým srdcem. Je to jednoduché poznání, že Veškerenstvo existuje. Někdo to nazývá shoda okolností nebo synchronicita, nebo magický, kosmický nebo univerzální úsměv, nebo událostní řetězec nebo prostě osud. Ale ať už tomu říkáš jakkoliv, přijdeš tomu na chuť a uvažuješ o jeho hodnotě pro svůj jeden život.“

„A já říkám, že ta hodnota není jen pro jeden život, ale je pro sovereigna. A všechno, co děláme, každé ztělesnění, které se skrze nás odehrává, je pro sovereigna, který skrze nás plyne a ctí celek nás všech. Vtělujeme jeden život, ale také vtělujeme nekonečno. A to je přesně tím, na co většina lidí zapomněla. Nekonečné je v partnerství s konečným – jako by si od něj půjčilo tělo, mysl, srdce, ego a podvědomí, aby mohlo žít v daném časoprostoru a zažívat a projevovat buď propojenost, nebo oddělenost; nebo – a to je důležité – *obojí v partnerství*.“

„V partnerství?“ zeptal se muž. „Jak chceš přivést tyto protikladné prvky, ještě k tomu tak zásadní, do partnerství?“

Cítila v jeho tónu skepsi a vzpomněla si na ten samý tón, který kdysi měla v hlase. Rozhodla se usmát nad svým poznáním. „Stejně jako s jakoukoliv jinou dualitou, prostě to neposuzujeme. Když nesoudíme, formujeme partnerství a když formujeme partnerství, neposuzujeme. Namísto souzení hledáme signály *propojenosti*. Hledáme způsoby, jak náš *sovereign* komunikuje s naším lidským jástvem.“

„Takže ty říkáš,“ řekl muž, „že existuje toto neviditelné vědomí, které žije v mnoha, mnoha životech a že ono je ve skutečnosti tím, kým opravdu jsme? A že všichni ostatní také mají toto stejné neviditelné vědomí a že v tomto bodě jsme všichni vzájemně propojeni? A toto vědomí nazýváš ‚vědomím jednoho, mnohých a všech‘? Říkám to správně?“

„Ano, přesně tak. Je nám dána volba experimentovat, jakým způsobem vneseme pochopení vzájemné propojenosti do tohoto světa; nebo jak budeme žít z perspektivy oddělenosti. Jakým způsobem budeme realizovat vědomí jednoho konečného života v těle, mysli, srdci, egu a podvědomí; nebo jak vtělíme částici nekonečna, která je námi – která je částí celku, který jsme stvořili.“

„Nicméně, když vidíme sebe jako *sovereigna* – jako to vlákno jednoty, které se vine všemi našimi životy, a přitom si zachovává pocit jednoty – tak můžeme žít jako *Sovereign Integrál*, který vtěluje ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘ v časoprostorové dualitě. Sice nedokonale, ale jsme ve spojení a uvědomujeme si naši základní jednotu.“

„Proč nedokonale?“ zeptal se muž.

„Protože dualita vytváří souzení a souzení vytváří dualitu. Posilují se navzájem a v důsledku toho se rychle rozvíjí. Na zemi jsme v polévce časoprostorové duality, takže soudíme sebe a naše ztělesnění – ty věci které vytváříme. Proto v našich vyjádřeních budeme nedokonalí. V propojenosti není žádné souzení. To je jediný způsob, jak lze formovat partnerství mezi naším jádrem a povrchem; mezi naším *sovereignem* a lidským jástvím. Musíme opustit souzení a dosáhnout schopnosti číst naši realitu bez souzení – skrze čočky tohoto partnerství.“

„Co to partnerství tedy vyžaduje?“

„Ochotu, nebo spíše odvalu žít jako oddělená lidská bytost jednoho života a zakoušet tuto zkušenost. Být v pohodě s uvědoměním, že jsi obojím. Že nejsi omezen slovy od druhých jedinců nebo z jiných časoprostorů. Dokonce i toto pochopení a jeho ztělesnění může být některými vnímáno jako polaritní hodnota, neboť ho můžou vnímat jako zřeknutí se toho, co považují za důležité. Můžou se cítit jako voják, který má odložit svůj štít.“

„To je role, kterou na sebe někteří vzali. Není to tak, že by jedna role byla lepší nebo horší. Každá role je důležitá, jinak by neexistovala. Všechny role jsou součástí *rovnováhy*, která posunuje náš druh směrem k *propojenosti*; dokonce i tehdy, jestliže se to zdá být pádem do ještě větší oddělenosti.“

„Skutečnost, že tato slova jsou v našich srdcích a myslích nalezena, je demonstrací toho, že se pohybujeme směrem k propojenosti. Ona jsou prostě ztělesněními od těch, kteří chápou, že jsme propojeni mezi sebou a se všemi ostatními. A dříve než tu otázku položíš, tak sděluji, že tato ztělesnění se dále překládají do činů a do chování. Chování je jen odrazem vnímání. To, jak vnímáme naši realitu, ovlivňuje naše chování a to zase dále ovlivňuje naši realitu.“

„Jestliže tedy vnímáme *propojenost* uvnitř naší reality, naše chování a ztělesnění to *odrážejí*. ‚Vědomí jednoho, mnohých a všech‘ to prostě vyzařuje. Nesnaží se nic měnit, nesnaží se nikoho přesvědčit ani odklonit. Prostě jen demonstruje *Veškerenstvo*, *integrál* a *propojenost*, kterou všichni sdílíme. A když to vědomí dělá, tak chápe, že oddělenost se také rozšíří, aby poskytla rovnováhu; to všechno je součástí jednoty a *Veškerenstva*.“

Muž začal poklepávat prsty na džbán vody, který držel v rukách. Jeho nervozita byla jazykem jeho těla. Něco ho rozčilovalo. „To tedy musím žít dvojitý život. Musím být propojený a oddělený zároveň. A při tom všem musím nějak udržet zdravý rozum. Jak to mám udělat? Chápu proč a dává mi to smysl, ale *jak* to mám udělat? Tuto část, i když se snažím sebevíc, prostě nechápu...“

Jeho prsty se zastavily a do prostoru pod stromem se vrátilo ticho. V dálce slyšeli další poutníky u studny, kteří našli svou vodu. V jejich hlasech zněla úleva.

„Když se chceš naučit něčemu novému, jaký to má základní předpoklad?“ zeptala se.

„Vyžaduje to nějaký čas a praxi.“

„A když tomu dáš dost času a praxe, tak se naučíš, jak to dělat?“

„... Ano, obvykle ano.“

„Naučíš se to, pokud máš talent. A co je to talent?“ vyzvídala.

„Je to dar... hm. Vlastně pořádně nevím. Vždy mi bylo říkáno, že je to dar od Boha, když jedinec má na něco talent.“

„Talent, jak nás učí, je vnímání, které se spojuje s vírou a potom – pod čůčkami času a praxe – se začínou rozvíjet jeho důsledky. To vyžaduje další čas a další praxi. Důsledky tvého talentu tě dokonce můžou vtáhnout do *nepoznaného*, kde ještě nikdo předtím nebyl. Můžou tě dovést na místo, na které můžeš proniknout jen ty. *To je talent!* Pronikáš do *nepoznaného* a expanduješ realitu v daném oboru – jako je třeba herectví nebo malování, psaní nebo milování, zpívání nebo prostě žití. To expanduješ skrze svůj talent. Nikdo jiný v celém tomto vesmíru přesně nerozumí tomu, kam tě tvůj talent dovede, ani jak se objevuje. Jen ty můžeš chápat a expandovat obor *vzájemné propojenosti* ve tvé realitě a časoprostoru.“

Na chvíli se odmlčela a studovala své ruce, které už téměř zmizely v prohlubující se temnotě. „To, jak to uděláš – jak udržíš svůj zdravý rozum při *balancování* mezi zážitkem a projevem *propojenosti* a *oddělenosti*, to je tvůj jedinečný talent. Tvým *talentem* je to, jak toho *dosahuješ*. To je tou věcí, kterou všichni děláme – každý hmyz, každá rostlina, každé zvíře, každý člověk; jakýkoliv život kdekoliv v časoprostorové dualitě.“

„Všechno ostatní – každá schopnost, dovednost, úspěch, dosažení, prvenství, kterých v tomto světě dosáhneš – to jsou jen rezonanční body s nějakým oborem; tyto body můžou souviset s tvou fyzičností, tvou myslí, tvým srdcem, s paralelním životem. Můžou pocházet kdovíodkud. To rozvíjí tvé záliby a vášně. V čem máš zálibu, tomu věnuješ čas a to praktikuješ.“

„Nicméně neplet' si rezonanci s talentem. To jsou dvě odlišné věci. Naším *talentem* je znalost, jak udržet *rovnováhu* v té základní dualitě – propojenost a oddělenost – v naší realitě. Nikoliv v realitě někoho jiného. V *naší* vlastní realitě.“

Muž znovu začal bubnovat prsty. „A odkud tento talent pochází?“

„Už ho máš. Už to děláš. Ten talent je osobní. Nemůže být posuzován. Všichni a všechno má *talent*, který jim umožňuje najít *rovnováhu* mezi *odděleností* a *propojeností*. Jak je této rovnováhy dosaženo a jak je projevena, to je *jedinečností* každého z nás, která vytváří *unikátnost* hodnoty našich příspěvků pro celek.“

„Takže... takže ty říkáš,“ řekl muž, „že každý z nás má vlastně jen jeden talent; a tento talent se týká toho, jak plynout mezi těmito dvěma stavy bytí – odděleností a propojeností – podle toho, jak si je volíme v časoprostoru naší reality. To, jak každý z nás nalézá tuto *rovnováhu*, to je naším *talentem*. Mám pravdu?“

„Na jedné úrovni ano.“

„Tedy vlastně říkáš, že naším talentem je to, jak žijeme. To je všechno. To je náš talent? Takže válečný veterán, který je bezdomovcem žebrajícím na ulici – ten má taky talent k životu?“

„To mluvíš v pojmech hry o přežití ve světě oddělenosti s názvem ‚vítěz-poražený‘,“ řekla. „Nikoliv o talentu. Všechna vtělení, ať jsou vnímající či nikoliv, mají jednu společnou věc: Mají talent najít rovnováhu mezi základní dualitou *oddělenosti* a *propojenosti* v daném druhu. Jakmile ji najdou, bude jednodušší ji najít v celém druhu. Tato *rovnováha* je nekonečně *jedinečná*. Nikdy není dosažena stejným způsobem.“

„Tato *rovnováha* se doslova každým okamžikem mění. Pro *jednoho*, *mnohé* a *všechny* je stále jedinečná. Vlastně je částečně smyslem ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘. Nalézáme se v ní společně – ve všech úrovních, na všech místech, ve všech časech. Jestliže si toto dokážeš představit, tak tomu do jisté míry rozumíš a proto můžeš najít svou rovnováhu s větší lehkostí.“

„Pochop,“ pokračovala žena, „tento talent můžeme poznat u každého z nás. V tomto poznání můžeme vytvořit vděčnost a soucit a pochopení pro všechny; prostě tím, že pozorujeme, jak hrají roli v udržování naší individuální a kolektivní rovnováhy. Není to prostě tak, že ti, kteří mají velkou míru oddělenosti a nízkou míru propojenosti blokují náš vývoj směrem ke stavu být světem míru a harmonie; oni nám poskytují svůj talent udržovat v rovnováze náš vývoj kupředu.“

„Samozřejmě, že tato perspektiva je přístupná jen tehdy, když si uvědomujeme to, jak jsme všichni součástí *Veškerenstva*; když si pamatujeme, že každý z nás je vláknem jednoty a nejen masem a kostmi soutěžícími v privátní hře o přežití.“

Žena se úplně ztišila a zavřela oči. Vypadalo to, že se noří hluboko do objetí ticha, které je obklopilo společně s klidem a hlubokou temnotou. Její tvář osvětlovalo jen slabé světlo miliard hvězd a srpku měsíce.

Muž také zavřel oči a zhluboka se nadechl.

„Existuje jen jeden talent a to je talent *jednoho*, jak se stát *všemi* – svým vlastním *jedinečným* způsobem, v *nekonečném* časoprostoru, za současného udržení *rovnováhy*. Provazochodci se ve svém umění stávají tak dobří, že jsou téměř schopni přeběhnout po drátě. Nicméně kdyby běželi příliš rychle, tak nehledě na to, jak jsou šikovní, tak by prostě spadli. S námi je to stejné. Všechny ostatní duality – jako je štěstí a smutek, nebo úspěch a selhání – ty jen slouží k našemu zabavení a informování při naší cestě napříč časoprostorovou dualitou.“

Muž se trochu ušklíbl. „Vypadá to tak, jako bys mohla vzít tuto ideu a použít ji na ospravedlnění strašných činů. Jako bys vždy mohla říct: ‚To všechno se děje proto, aby poskytli rovnováhu našemu milovanému druhu, takže děkujeme.‘“ Muž přidal do svého hlasu náznak sarkasmu.

Žena uznale přikývla. „Jsou chvíle, kdy míra oddělenosti se stane u jedince či skupiny jedinců tak silná, že se sami uvedou do nerovnováhy; a potom dělají věci, které jsou nemyslitelné. V takovém případě se nejedná o talent, ale o nerovnováhu; což je protiklad talentu. V takovém případě je potřeba pochopení a soucitu. Vyžaduje to společenskou kulturu, která chápe, že extrémní míra oddělenosti vytváří chování, které je zbytečně destruktivní.“

„Nicméně v nejširším pojetí jednoty i oni zůstávají součástí celku. Rovnováha celku není nikdy dotčena. Jen rovnováha jedince nebo skupiny může být zpochybněna a tato rovnováha se stává tím méně jistá, čím více se jedinec odděluje od ostatních projevů života.“

„*Lehkost* spočívá v pocitu a uvědomění vzájemné propojenosti. *Lehkost* je pocit plynutí, pocit spojení s větší inteligencí a s expandujícím pochopením. *Lehkost*, o které mluvím, se týká vědomí. Není to biologická lehkost. To jsou dvě odlišné věci. Například já jsem stará. Tělo mě bolí téměř každou sekundu mé vědomé existence. Je to jen otázka míry bolesti, která se liší okamžik od okamžiku. Nicméně mé vědomí může plynout jako vánek po louce s živoucí flórou a faunou. Tak to můžu mít celý život. Jediné, co potřebuji, je to pochopit; a toto pochopení si potom věrně najde svou cestu do našich myšlenek, pocitů a nakonec i do našeho chování – až do naší reality.“

„Aha, takže jsou to činy, co se počítá, že?“ poznamenal muž a jeho tón byl vzdálený, jako by hluboce přemýšlel. „A přitom s nimi máme větší problém, než s čímkoliv jiným. Proč?“

„Protože to nechápeme – a často také *nechceme* chápat.“

„Proč tomu tak je?“ zeptal se muž. „To mi nedává smysl.“

„Každý z nás si musí udržet svou rovnováhu. Svůj talent, pamatuješ?“

Muž přikývl. „Pamatuju...“

„Co kdyby najednou všichni – úplně každá lidská bytost – změnil ten poměr na 99 procent propojenosti a pouze 1 procento oddělenosti? Co myslíš, že by se stalo?“

„Náš svět by se změnil...?“

„Náš svět by upadl do chaosu,“ rychle ho opravila.

Pak se pro sebe zasmála. „Řeknu ti jeden příběh. Zнала jsem jednoho muže; byl tak trochu jako ty. Jednou chtěl, abych mu dokázala, že čin je silnější než myšlenka. Myslela jsem si, že si dělá legraci. Jak to, že mu to není zřejmé? Tak jsem mu řekla, aby si pomyslel, že mě bouchne; a já že mu udělám to samé – ale jako čin. Pak se rozhodneme, co je mocnější.“ Usmála se při té vzpomínce.

„K mému naprostému překvapení s tou nabídkou souhlasil. Když jsme s pokusem začali, zavřel oči a požádal o 10 sekund, než ho bouchnu. Cítila jsem, že to je smysluplný požadavek a tak jsem počkala. Po těch 10 sekundách zvedl ruku jako by říkal... *tak do toho, bouchni mě*. Ale mně se to nechtělo udělat. Nemohla jsem ho bouchnout. Nechtěla jsem ho bouchnout. Bylo pro mě nemožné to udělat.“

„Pak jsem se ho zeptala, na co těch 10 sekund myslel a on se na mě usmál a položil mi tu stejnou otázku. A tak jsem to pochopila. Jeho mentální sféra myšlenek a pocitů mě obklopila a já jsem jí naslouchala, protože on byl v té době mým učitelem, kterého jsem ctíla. A tak jsem neměla na výběr. On věděl, že vidím život tímto způsobem a že budu naslouchat jeho myšlenkám a pocitům, přestože byly tiché a neviditelné.“

Odmlčela se, podívala se přímo na muže a namířila na něj ukazovákem. „Nikdy nevěř, že naše myšlenky a pocity jsou méně mocné, než činy; nebo že si můžeš myslet a cítit jednu věc a dělat jinou. Jsou to dvě nohy jediného stvoření, které vždy kráčí spolu. Jsou jedinou věcí, i když tak nevypadají. Pro *sovereigna* jsou jednou věcí. A protože myšlenky a pocity se obvykle dějí jako

první a teprve po nich následuje čin, tak myšlenky a pocity jsou katalyzátory a urychlovači činů. Jsou to mocní partneři. *Jestliže* jsou myšlenky a pocity zaměřeny na *propojenost*, tak činy které urychlují, se týkají *propojenosti*.“

Žena se pokoušela postavit a s malou podporou kmene stromu to nakonec dokázala. Muž se postavil s ní. První větev borovice byla asi 7 stop nad zemí a vznášela se nad nimi jako obrovská ruka z nebes. „Nevydržím už déle sedět a také už je příliš pozdě, příteli. Doufám, že se někdy znovu potkáme, ale za takových okolností, kde důvodem nebude voda.“ Usmála se, otočila a šla pryč.

„Počkej!“ téměř zakřičel muž. „Nechceš nějakou vodu? Můžeš si vzít tu mou. Já půjdu do města a pořídím si jiný džbán.“

Obrátila se na něj a zakroutila hlavou. „Já jsem v pohodě. Voda si mě najde.“

Muž běžel k ní. „Tady, prosím, trvám na tom, vezmi si ten džbán. Pro mě bude lehčí sehnat si jiný, než pro tebe.“

„To je možná pravda, já však vím, kde je další voda, pokud ji budu potřebovat,“ řekla a dotkla se jemně mužovy tváře. „Ale děkuji za tvou laskavost.“

Znovu začala odcházet. Muž sledoval jak mizí do nočního vzduchu jako někdo, kdo má na sobě černé šaty, kterými proklouzává mezi světy temnoty.

Poté, co žena zmizela do noci, muž začal také odcházet pryč. Džbán v jeho rukách už začal těžknout.

V tom okamžiku si povšiml, jak k němu přichází cizinec s nataženými pažemi. „Jestli je moc těžký, pomůžu ti tvůj náklad odlehčit.“ Usmíval se cizinec přátelsky.

Muž mu nabídl, aby se napil; cizinec několik sekund pil a potom mu uctivě podal džbán zpět.

„Díky“, řekl cizinec a utíral si ústa rukávem. „Kdo byla ta žena, se kterou jsi mluvil?“

Muž nevěděl, že je někdo sledoval, takže byl tou otázkou zaskočen. „Kdo jsi?“

„Jsem cizinec.“

„Jaké je tvé jméno, cizinče?“

„Toto jméno stačí.“

„Chceš, abych ti říkal Cizinče? Hmm. Jak dlouho jsi nás pozoroval a poslouchal naši konverzaci?“

„Seděl jsem na druhé straně toho kmene.“ Ukázal na stejný strom, u kterého mluvili se ženou. „Všechno jsem slyšel. Ale nic jsem neviděl. Avšak pokaždé, když jsi pil, jsem dostal větší žízeň; to ti povím.“ Pokýval hlavou jako vykřičník.

„To byla soukromá konverzace, měl jsi něco říci.“

„Co jako?“

„No... sdělit nám, že jsi tam. Představit se.“

„Právě jsem to udělal. Předtím jsem vás nechtěl přerušovat. Byla to neobvyklá... velmi neobvyklá konverzace. Kdo je ta žena?“

„Potkal jsem ji předtím jen jednou. Nikdy jsem se jí na jméno nezeptal.“

„A mě ses zeptal hned. Proč?“ zeptal se cizinec.

„Nevím přesně.“

„S někým takovým bys neměl ztratit kontakt. Ona je orákulum.“

„Orákulum?“ opakoval muž s překvapením. „Jaké orákulum?“

„Vypadá to, že zná budoucnost,“ řekl cizinec.

„Nemyslím, že by někdo mohl znát budoucnost.“

„Možná ne, co se stane zítra, ale co se stane nakonec... ona to ví.“

„Hmm...“

„Každopádně díky za vodu,“ řekl cizinec. „Musím už jít dál. Čeká mě dlouhá cesta.“

„Odpusť mi tu otázku,“ řekl muž, „ale zajímalo by mě, jestli ti naše konverzace dávala smysl?“

„Všechno, na co ses ptal, se mi také honilo hlavou. Její odpovědi dávaly smysl, ale přitom nemůžu říct, v čem nebo proč byly smysluplné. Jako kdyby... jako kdyby to bylo něco tak jednoduchého, že je to až příliš jednoduché, takže je obtížné to pochopit; ani ne proto, že *to* je komplikované, ale protože já tu *komplikovanost* mám v sobě. Je to tak jednoduché, že se mi to jeví takto.“

„Ano! Přesně tak to je a přesně to jsem se pokoušel pochopit. Jak odložit tu *komplikovanost*, které jsem se naučil?“

„Odnaučení je obtížné,“ řekl cizinec a potřásl hlavou. „Musíme být ochotni uvolnit místo novému týmu, že opustíme staré; a to nemluvíme o něčem takovém, jako je zavazování tkaniček u bot – mluvíme o základním pochopení toho, kým jsme. Kým všichni jsme.“

„A ty už jsi to udělal?“ zeptal se muž.

„Ještě ne.“

„Proč? Myslíš, že to nemá cenu?“

Cizinec něco začal říkat a pak přestal a dlouze vzdychl. „Myslím, že ona má pravdu s tou rovnováhou. Já ještě nejsem úplně připravený vzdát se starých komplikovaností, které kolují v mé mysli a srdci. Já stále musím hrát tu hru o přežití. Já stále potřebuji žít nějakou variantu společenské konvence. Nemůžu se toho všeho vzdát během jediného magického okamžiku.“ Cizinec lusknul prsty a vytvořil tak hlasitý staccatový zvuk.

Muž postavil svůj džbán vody na zem, dávající tak najevo svůj záměr ještě chvíli zůstat. „Ale dává ti to smysl?“

Cizinec se odmlčel a zkřížil si paže na hrudi, jako by tu otázku dobře zvažoval. „Řekněme, že jsem tomu otevřený; a ty části, kterým otevřený nejsem, musejí počkat. Krom toho podle ní už to stejně všechno vím. Je to jen vzpomínka, na kterou si potřebuji vzpomenout. Až budu připravený, ona tam stále bude.“

To cizinec řekl a pak ukázal na džbán s vodou. „Ještě jeden doušek, než půjdu?“

Muž přikývl. „Jistě.“

Cizinec se dlouze napil a položil džbán zpět na zem. „Jak jsem slíbil, odlehčil jsem tvůj náklad. Díky, že jsem to mohl udělat.“

„Rád jsem se podělil,“ řekl muž.

„A omlouvám se, že jsem poslouchal tu vaši konverzaci. Jestli tě to utěší, tak já jsem byl pod tím stromem dřív než vy. Usnul jsem a vaše hlasy mě probudily. A když už jsem byl vzhůru, jen jsem naslouchal. Jen jsem naslouchal. Ty jsi v podstatě byl mým hlasem. Otázky, které jsi pokládal, byly přesně ty, které jsem chtěl položit taky. Takže díky za ně.“

Muž přikývl. „Ty musíš mít velmi otevřenou mysl,“ poznamenal.

„Ani ne,“ opáčil cizinec. „Určitě ne více, než jiní.“

„Nemyslím, že bys byl průměrný člověk,“ řekl muž.

Cizinec se naklonil k muži a ztlumil svůj hlas do pouhého šepotu.

„Mnozí jsou tomu otevření. Opravdu mnozí.“

Pak se otočil a odešel, nechávající svá zašeptaná slova viset ve vzduchu jako jasná oblaka na temné obloze.

